

КЕПЛЕР 62

ТИМО ПАРВЕЛА

БЬОРН СУРТЛАН

ИЛЮСТРАЦИИ

ПАСИ ПИТКЯНЕН

ПРЕВОД ОТ ФИНСКИ

РОСИЦА ЦВЕТАНОВА

КНИГА ПЕТА:
ВИРУСЪТ

Книгата се издава с финансовата подкрепа на FILI – Finnish Literature Exchange.

KEPLER62 - KIRJA VIISI: VIRUS

Copyright © Timo Parvela, Bjørn Sortland, Pasi Pitkänen and WSOY, 2017

Text © Timo Parvela, Bjørn Sortland, 2017

Illustrations © Pasi Pitkänen, 2017

First published in 2017 simultaneously by Werner Söderström Ltd in Finnish with the title KEPLER62 – Kirja viisi: Virus, and by Piggsvin in Norwegian with the title KEPLER62: Virus.

Bulgarian translation published by arrangement with Bonnier Rights, Helsinki, Finland, and Plima d.o.o.

© Тимо Парвела, Бьорн Суртлан, текст, 2017

© Паси Питкянен, илюстрации, 2017

© Росица Цветанова, превод, 2026

© Нева Мичева, редакция, 2026

© Мария Венедикова, корекция, 2026

© Петър Комитов, визуална адаптация, 2026

ISBN 978-619-289-041-4

1.

Момчето взе една ябълка. Поне на това приличаше плодът в ръката му. Отхапа голяма сочна хапка и бавно задъвка. Сокът се процеди от ъгълчетата на устата му и потече по гърдите. Възрастният пазач довтаса измежду дърветата. Дишаше тежко от търчането през цялата гора. Момчето стискаше ябълката в очакване. Подаде я на пазача. Очите им се срещнаха: будният, дяволит поглед на хлапака и сериозният, но одобрителен поглед на старика.

– Някога да си чувал за дървото на познанието? – попита пазачът.

– Не се тревожи! Всичко е наред – отвърна момчето.

Възрастният човек се усмихна и захапа плода. Главата му избухна.

Ари рязко отвори очи. Слънцето го заслепи. Тревистият склон напомняше за топлата козина на огромно животно. Останалите явно бяха заети с обичайните си задачи в базата.

Умът на момчето, все още замъглен след дрямката, взе да регистрира отделни детайли – сякаш надигаше капачетата на коледен календар.

Мин-Джун показваше на Светлана първия морков, който бе отгледал. На Кеплер-62е всичко растеше бързо, понеже беше много по-светло, отколкото на Земята.

На отсрещния склон между блесналите соларни панели се движеше невероятно ярко създание. Оливия с предпазния си костюм. Ари сбърчи чело. Стомахът му се сви от неприятно усещане.

Не знаеше какво да мисли за младата жена, която спаси живота на братчето му Йо-ни, но може би имаше пръст в разболяването му. Поне Мари упорстваше, че е така.

Мари. Под капачето с нейното име в мисловния му календар беше празно. Тя се държеше особено. Често странеше от групата. Случваше се да изчезне без предупреждение, а като се върне, да изглежда гузна. Ари постепенно се отдръпна от нея. Вече не знаеше какво да мисли и на кого да вярва.

Брат му, за щастие, оздравя и си беше почти същият като преди. Оливия продължаваше да следи състоянието му ежедневно, вземаше проби и си водеше бележки. Йони все още изглеждаше блед и слаб, но той открай време си беше кекав. Порцеланово коте с нащърбена опашка... Ето го – тъкмо излизаше с Лиса от основния модул и разпалено ѝ обясняваше нещо с енергични жестове. Ари го досмеша.

Йони прие много тежко смъртта на нашепващите, явно се почувства виновен за нея. На Ари обаче това му се видя абсурдно – та брат му не носеше отговорност за болестта си, а и нямаше откъде да знае, че вирусът е смъртоносен за тях. Добре че компанията на Лиса го ободри. Момичето, родом от Канада, притежаваше някаква спокойна непоклатимост и уравновесеност. След Йони тя беше най-малката в експедицията, но правеше впечатление на доста зряла за възрастта си. Ари имаше чувството, че братчето му е хлътнало по нея. Пак го досмеша.

Усмихна се и протегна ръка да погали тревата под главата си. Пръстите му напипах студена метална повърхност. Вдигна от ливадата таблета, направен от непознат лек метал, и разгледа логото на гърба му – за кой ли път

пored, откакто го беше отмъкнал от подобните на голокожи мечки съскащи гнамери. *КТА*. Нямаше начин някой тук да ползва земната латиница, това поне му беше ясно. Но как така гнамерите притежаваха устройство, произведено в друга галактика? Нима Ари и другарите му не бяха първите земляни на Кеплер-62е? Нима някой на Земята е знаел предварително за съскащите и за нашепващите – двата вида, на които експедицията се натъкна в околностите? Разбира се, на планетата имаше и други живинки: огромни птицеподобни, гущерчета с по шест крака, едни стрелкащи се насам-натам космати топки, които нарекоха „мякалки“, защото, изплашеха ли се, издаваха звуци като гумените играчки за кучета, и куп още. Но съскащите и нашепващите бяха единствените разумни същества освен хората. Засега.

Ари предчувстваше, че таблетът крие отговора. Завъртя го в ръце, поглади повърхността му. Екранът тъмнееше. Бяха минали седмици, а той не беше стигнал доникъде с разгадаването му. Устройството сигурно се активираше с пръстов отпечатък или нещо такова, но не реагираше на неговото докосване. Отстрани, по единия му ръб се напипваха ред метални пъпчици, но копчета или ключове нямаше. Оливия

може би щеше да се ориентира по-добре, но Ари по някаква причина се въздържахе да ѝ покаже таблета. А съскащите, които можеха да го задействат, не се бяха вясвали, откакто изгориха селцето на нашепващите.

Гривната му изпиука. Време беше да отиде на сянка. По този, а и по всички останали въпроси имаше ясни инструкции. Следяха им здравето с ежедневни прегледи и всеки носеше на китката си миникомпютър, измерващ пулса, кръвното налягане, температурата, а навярно и доста други показатели. И предупреждаваше за условията наоколо – както сега

за прекомерната горещина и ултравиолетовите лъчи. Трябваше да се скрие.

Ари отскубна едно стръкче. Изглеждаше като трева, ухаеше на трева, но беше друго. Животът досущ приличаше на земния: дишаха, говореха, хранеха се, ходеха по нужда и спяха. Но нищо не беше както преди. И никога повече нямаше да бъде. Умът му не го побираше.

Стана и мушна таблета в пукнатината на една канара, където го криеше. Сънят не му даваше мира. Спомни си ябълката, която взе от стелаж с плодове в един магазин много отдавна, в друга реалност, в друг живот... даже чужд живот. Поне така му се струваше сега.

